

Polakinca je začutila kakor močan udarec po glavi. Tako čudno jo je izpreletelo po vsem životu. Neka groza, neki strah se je je loteval.

Onadva pa sta prihajala bliže.

Polakinca se je stisnila k deblu. Žila na sencih ji je razbijala, srce ji je glasno tolklo.

„Ti, Pavle!“ je dejala Rezika.

„No, kaj bi rada vedela?“

„Vidiš, čez mesec dni bo poroka, kakor smo se danes zmenili. Mislim, da mi ne zameriš, če te nekaj vprašam? . . . Kaj si imel s Polakinco? Ljudje so te večkrat videli tukaj.“

„Oh, s Polakinco!“ se je zasmel on, „s tisto noričico! — Za kratek čas sem ji hodil pravit, da bo ona moja nevesta — in sirota je, seve, verjela. Pojdi, pojdi . . . Lovski kratek čas, nič drugzega ni bilo — dušica!“

Zasmel se je zopet, in Rezika mu je pomagala. Potem pa sta se ločila: on je odšel skozi gozd proti domu, dekleta nizedli proti vasi.

Polakinca pa se je krčevito držala za smreko. Nohtovi so se ji zarili v drevesno

kožo, brezizrazno je gledala predse, kakor bi iskala nečesa. Dolgo dolgo je klečala na mestu brezčutno, kakor mrtva. Ko je vstala, se je morala oprijeti, da ni padla.

Živina pa je prišla tisti večer sama domov, brez Polakince.

* * *

Leta so minevala v enoličnem teku in risala svoje znake ljudem v izmučene obraze.

Polakinca je postala popolnoma molčeča, čudna ženska, brez življenja. Vse, kar je delala, je bilo tako čudno, nenavadno, rekel bi — mrtvo. Kadar je izpregovorila, se je čulo, kakor glas ubitega zvona. Nikdar ji ni smeh razvedril suhega, črnika-stega lica, nikdar ji ni oko zažarelo v življenju in iskrosti ter razposajenosti; kakor časih, ni bilo nikdar več . . .

Ljudje pa so jo pomilovali. „Čimdalje bolj je zmešana!“ so govorili. „Da bi jo Bog preložil —: celi soseski bi dobro storil . . .“

Za njeno skrito, veliko bolečino v srcu pa niso znali . . .

SORIN:

ZA LESOVJEM TEMNIM . . .

Za lesovjem temnim
stari grad samuje,
vse krog njega pusto,
prazno je in tuje.

In nad gradom črna
jata vran podi se . . .
V srcu misel tožna
meni porodi se:

Ko večer življenja
nékoč me objame —
kdo me bo pogledal,
kdo se zmenil zame? . . .

